

LÁSKA A KOZY NA VENKOVĚ

*Dobrodružství
s vůní sýra
pokračuje
na francouzské
kozí farmě.*

VICTORIA

BROWNLEE OVÁ

edice **7** lásky

Ellin život v Paříži se konečně ustálil. Žije se svým partnerem Sergem, oba se mají báječně a pokračují v dobrodružném objevování všemožných druhů sýra. Dokud tedy jejich pohodu nenaruší Ellino nečekané těhotenství a Sergeovo možná až příliš velké nadšení. Rozhodne se totiž pro rodinu pořídit dům a přestěhovat Ellu z velkoměsta na kozí farmu.

„Vtipné, dojemné, perfektní pro jakékoliv roční období.“

- Love Books Group

VICTORIA BROWNLEE OVÁ

LÁSKA A KOZY NA VENKOVĚ

Přeložila Hana Sichingerová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Escape to the French Farmhouse © Victoria Brownlee, 2019

Published by *Quercus*, London, UK

Translation © Hana Sichingerová, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-437-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-436-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-109-0 (print)

*V každém sýru se skrývá důkaz,
že pod různými oblohami
je každá pastvina jinak zelená.*

– Italo Calvino

PRVNÍ ČÁST

PODZIM

Kapitola 1

Nevěřicně jsem zírala na test. A jen těžko jsem se smiřovala s faktem, že okamžik, který mi obrátí život vzhůru nohama, se odehrává, když mám kalhoty napůl žerdi. Miminko, *un bébé* – ať jsem to řekla v kterémkoliv jazyce, pokaždé to znělo děsivě.

Merde! zaklela jsem v duchu, natáhla jsem si kalhoty a spláchla. *Jak se to stalo?* Když jsem si včera test kupovala, chtěla jsem se spíš utvrdit v tom, že mé podezření je výplodem přehnané obrazotvornosti. Nikdy by mě nenapadlo, že bude pozitivní. Zhluboka jsem se nadechla a zastrčila si do podprsenky tyčinku, která mi měla převrátit život vzhůru nohama.

„*Bonjour, ma belle,*“ zazpíval Sergeův hlas z kuchyně.

„*Bonjour,*“ odpověděla jsem a vydala se za ním.

„*Vyspala ses dobře?*“ zeptal se francouzsky a podal mi velký hrnek kávy.

Budeme mít dítě, už nikdy se nevyspíme! chtělo se mi křičet. Místo toho jsem odpověděla: „*Très bien. Et toi?*“

Měla jsem pocit, jako bych fungovala na autopilota, vůbec jsem si neuvědomovala, co vlastně říkám, a jen jsem v duchu přemýšlela, kdy mám Sergeovi prozradit, že z něho bude *papa*. Přikývl a přišel mě obejmout. Uhnula jsem, protože jsem se lekla, že test, který by mi vypadl z podprsenky, by mě prozradil až příliš rychle.

„Musím běžet,“ přešla jsem do angličtiny a poslala mu vzdušný polibek. „Potřebuju se ještě před prací stavět v lékárně...“ *A koupit si další těhotenské testy*, dodala jsem v duchu.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se.

„V pořádku, jen mě z toho stresu bolí hlava,“ odpovíděla jsem. Přinejmenším ta část se stresem byla pravdivá. Napila jsem se kávy – a okamžitě ji vyplivla, protože jsem si uvědomila, že těhotným přemíra kofeinu nesvědčí.

Serge si mě po očku změřil, tak jsem si rukou zamávala před ústy. „Moc horká,“ vysvětlila jsem a s omluvným pohledem jsem zdráhavě vylila zbytek lahodné tekutiny do dřezu.

„To nic, Bello,“ usmál se. Poslední dobou si Serge zvykl oslovovat mě Bello. Vzniklo to kombinací *belle* a Elly. Je to stejně okouzující a milé jako on. Představila jsem si, jak mu sdělím tu novinku, a on mě hned obejmě svými svalnatými pažemi a obličej se mu rozzáří radostí, ale z nějakého důvodu jsem ta slova nedokázala vypustit z úst. Napřed jsem se sama v duchu musela smířit s tím, že budu poprvé těhotná, a ještě k tomu ve Francii.

Se Sergem jsem začala chodit teprve letos, i když naše přátelství se zrodilo hned prvního dne, kdy jsem přijela do Paříže, když jsem úplnou náhodou vešla do

jeho *fromagerie* a dala mu přezdívku pan Sýrař. Prožili jsme toho spolu hodně – od mnou navržené sázky, že dokážu v průběhu jednoho roku ochutnat tři sta šedesát pět druhů francouzských sýrů, kterou mi nakonec pomohl vyhrát, přes polibek, který mi ukradl po naší dekadentní sýrové večeři, až po polibek, který jsem ukradla já jemu, když jsem si uvědomila, že ho miluju.

Po příletu do Paříže jsem nehledala novou známost, ale brzy jsem ztratila hlavu kvůli jistému bídákovi jménem Gaston. Byl to směšný vztah a viděno zpětně také nejhlopější známost, kterou jsem kdy měla. Jenomže Gaston byl dokonalý. A ve chvíli, kdy jsem si potřebovala zahojit zlomené srdce po krachu dlouholetého vztahu v Austrálii, mi jeho francouzský šarm učaroval; stejný šarm, který mohl za to, že Gaston o několik měsíců později skončil v posteli se dvěma dalšími lidmi, z nichž ani jeden jsem nebyl já – a já ho při tom načapala. Doufala jsem, že to byla poslední lekce, kterou jsem potřebovala, abych se přestala zamilovávat do pitomců.

Když jsem si prožila své pařížské chvíle nadšení i deprese, uvědomila jsem si, jak necitlivě jsem se chovala vůči skutečnému hrdinovi svého života Sergeovi. Nepatřil k tomu typu mužů, kteří se mi normálně líbí – což znamenalo především, že se ke mně choval laskavě a ohleduplně –, a mně trvalo dlouho, než jsem pochopila, že on je moje pravá láska. Nakonec jsem se za ním vypravila z Paříže, překvapila ho na cestě za nákupem sýrů v údolí řeky Loiry a vyznala se z toho, co k němu cítím. Pochopitelně to bylo teatrální gesto, ale k mému velkému štěstí a ke spáse mého sebevědomí zafungovalo.

A tak se Serge stal tím nejlepším partnerem, jakého jsem si mohla přát. Spolehlivý a vlídný; zábavný a odhodlaný; beznadějný romantik a velký zastánce francouzské kultury a tradice, což projevoval hlubokou oddaností a láskou k francouzským sýrům.

Od okamžiku, kdy jsem se mu vyznala ze své lásky, náš vztah utěšeně rozkvétal a já ho milovala stále víc. Jistěže jsme se občas nepohodli, například kvůli jeho nesnášenlivosti ke všemu technologickému – včetně mého instagramového účtu věnovaného sýrům, díky němuž se jeho *fromagerie* stala mezi anglofonními turisty tak trochu kultovní záležitostí –, ale většinou jsme se shodli.

Přesto jsem musela zvážit, zda si příchodem dítěte do našeho vztahu nekoledujeme o potíže. Nebyli jsme spolu ještě ani rok. Dokonce jsme se zatím ani pořádně nepohádali. A rozhodně jsme se nebavili o tom, že spolu budeme mít děti. Mohla by nám společná láska k sýrům, Paříži i k sobě navzájem pomoci to překonat?

Byla jsem ráda, že mám před sebou pracovní den, a tím pádem čas ještě si to celé v klidu promyslet. V tuhle brzkou ranní hodinu jsem o tak závažné věci ještě nedokázala přemýšlet.

Venku se do mě zakousl chlad. Letní teplo se vytratilo, jakmile se list v kalendáři přetočil na říjen. Podzim a zimu si v Paříži spojují s ojedinelou vůní, ve které se kombinuje teplý vzduch vycházející z průduchů metra a kuchyňské vůně vanoucí ze školních jídelen. Občas se mezi ně přimíchá slabý zápach moči, ale díkybohu ho časté podzimní přeháňky spláchnou rychle pryč.

Když jsem přišla do práce, nepřekvapilo mě, že Tim

už sedí za stolem. Začátkem roku se mu podařilo získat pro Food To Go Go potřebnou finanční injekci a od té doby trávil v kanceláři hodně přesčasů. Společnost měla nedostatek zaměstnanců a navzdory tomu, že jsme se všichni včetně Tima stále obávali, že nemůže přežít, byla čím dál úspěšnější. Ale Tim byl velmi odhodlaný a vášeň, s jakou řídil společnost pro donášku kvalitního jídla, mu napomáhala k úspěchu.

„Zdravím, Ello,“ přivítal mě. Znělo to vyčerpaně.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Mimino mělo těžkou noc.“

Politovala jsem ho. „Pořád nespí?“

„Ne, je to, jako by ji posedl ďábel. Mám pocit, že už nikdy nebudu normálně fungovat.“

„Kolik jí je?“ zeptala jsem se.

„Skoro deset měsíců...“ povzdechl si.

„A ještě pořád nespí?“ Obyčejně bych Timovy nářky ohledně miminka přešla. *Proč si pořizoval děti, když rád spí?* pomyslela bych si. Jenomže najednou bylo v sázce mnohem víc.

„Bože ne a je to čím dál horší. Radím ti, nepožizuj si děti – teda pokud si chceš zachovat alespoň zdání normálního života. Tohle martýrium,“ mávl rukou směrem k prázdným stolům v kanceláři, „je v porovnání s rodičovstvím zábava.“

Zasmála jsem se, protože jsem doufala, že Tim přehání, ale nepřestal se mračit a s černými kruhy pod očima vypadal jako zombie. *Krucí*, pomyslela jsem si, než jsem si sedla a zapnula počítač.

Rychle jsem se pustila do práce, ale kvůli myšlenkám na těhotenství jsem se nedokázala soustředit. Potřebovala jsem trochu času, abych vstřebala ranní událost

a promyslela si, co mám vlastně dělat. Zeptala jsem se Tima, jestli nechce přinést kávu. Zvedl se a objal mě.

„Dones mi prosím trojité latte, Ello. Čeká mě dlouhý den.“

Naše nová kancelář naštěstí sídlila jen kousek od Flat White, zřejmě té nejlepší kavárny v Paříži (což nemělo naprosto žádnou spojitost se skutečností, že jsem v ní téměř rok pracovala; nebo s tím, že v ní mám stále slevu pro přátele a rodinu). Když jsem vešla dovnitř, potěšilo mě, že za pultem vidím Chrisův rozesmátý obličej.

Zhroutila jsem se na stoličku u barového pultu. V kavárně mi bylo dobře, cítila jsem se tu jako doma a teplo z pece a vůně čokoládových sušenek mi téměř dovolily zapomenout na těhotenský test, který jsem měla v kabelce. Často jsem se přistihla, jak s lítostí vzpomínám na snadnou a příjemnou práci ve Flat White. Práce v kanceláři mě bavila, ale hodně mi chyběl kontakt s lidmi, který jsem měla v kavárně.

„Co si dáš, El?“ zeptal se Chris s australským přízvukem, díky kterému jsem se tu cítila ještě víc jako doma. „Jako obvykle?“

„Jasně,“ odvětila jsem bez přemýšlení. „Ne, počkej... Máte bez kofeinu?“

„Eh? Jasně, že nemáme bez kofeinu. Takové rouhání! Děje se něco?“

„Nic se neděje,“ odpověděla jsem a doufala, že nejsem tak rudá, jak se cítím. „Snažím se trochu omezit kofein. Dám si horkou čokoládu.“

Chris pozdvihl obočí, ale nic dalšího neřekl. Choval se ke mně vždy jako džentlmen, což bylo překvapivé, protože jinak ženám nedal pokoj. Přestože oba pochá-

zímě[†] z Melbourne, seznámili jsme se až ve Flat White, když jsem si tady krátce po příletu do Paříže našla práci, a od té doby jsme se přátelili. Považovala jsem ho za pohledného, ale nikdy mezi námi k ničemu nedošlo, protože Chris je přímo posedlý francouzskými ženami, a já nejsem Francouzka. A teď jsem byla ráda, že jsme přátelé. Kromě svých milostných dramát měl velmi rád kávu a byl to spolehlivý přítel. Téměř jako bratr, kterého jsem nikdy neměla.

„A s sebou si vezmu latte s trojitým espressem pro Tima,“ dodala jsem.

„Miminko pořád zlobí?“ prohodil Chris, kterého znepokojovala změna Timova životního tempa poté, co se stal otcem, a ne tak úplně potichu si stěžoval, že přišel o kamaráda na toulání po barech.

„Přesně,“ přitakala jsem. „A možná nám raději přibal i pár sušenek.“

„Máš je mít.“

Do práce jsem se vracela pomalou chůzí s kelímky kávy v náručí, aby nám nevychladla. Napila jsem se a k mojí nelibosti mi okamžitě došlo, že tohle není káva a že je mi teď na jistou dobu souzeno objednávat si jen horkou čokoládu. A pak jsem začala uvažovat, jak miminko ovlivní můj život tady ve Francii a jaký dopad bude mít na náš vztah se Sergem.

*Je vůbec vhodná chvíle o tom uvažovat? Získala jsem dobrou práci a v Paříži jsem se cítila jako doma. Měla jsem dobré kolegy a přátele, kteří by mě podrželi, kdyby bylo třeba. A Serge se právě rozhodl, že otevře další *fromagerii* a už se poohlížel po vhodných lokalitách. Dostal chuť rozšířit své podnikání a miminko by*

ho v tom rozhodně zbrzdilo. Možná by se dokonce rozhodl svůj plán zrušit.

A chce vůbec mít děti? Šokovalo mě, když mi řekl, že už byl jednou ženatý, ale vztah mezi ním a jeho bývalou ženou byl prý napjatý dlouho předtím, než se rozhodli rozvést, a tak jsem předpokládala, že právě proto spolu neměli žádné děti.

A co já? Chci já mít dítě? A chci mít francouzské dítě? Když jsem ještě žila v Austrálii, myslela jsem si, že děti chci. Ale po nečekaném rozchodu s dlouholetým přítelem Paulem jsem se rozhodla, že než si s někým porídím děti, musím si tím mužem být stoprocentně jistá. A i když jsem si byla jistá, že mě Serge miluje, nemohla jsem vědět, jak zareaguje, až mu tu novinku sdělím. *Ach bože! Co když to dítě budu muset vychovávat sama?* Právě když se můj život začal tak pěkně odvíjet...

A v tu chvíli mi došlo ještě něco. Být těhotná znamená, že už si nemohu dopřávat francouzská vína, mazlavé sýry – *Ach, mon Dieu! Žádné mazlavé sýry!* – a spoustu dalších věcí, které mě zatím ani nenapadly.

Navíc jsem nevěděla vůbec nic o těhotenství, natož o tom, jak se starat o dítě, až se narodí.

Snažila jsem se vypočítat, kdy jsem mohla otěhotnět. Vyšlo mi, že to nemůže být déle než šest týdnů. Koncem léta jsme si se Sergem náramně užívali během rozmařilého víkendu v Provinci a určitě jsme si nedávali takový pozor, jaký jsme měli. *Alespoň to tedy teď bylo dost zřejmé!*

Ráda bych řekla, že ten sex za to stál, ale to se ukáže až v průběhu následujících přibližně osmnácti let. Nehledě na to, jak k tomu došlo – a bez rozptylování se vzpomínkami na to, jak byl samotný akt úžasný –, se mi

ulevilo, že musím být teprve na samotném začátku těhotenství, a tím pádem nám zbývá jistá možnost volby. Ale bylo mi jasné, že tohle rozhodnutí musím udělat společně se Sergem. Můj život v Paříži s ním byl spjatý a náš vztah byl jediný důvod, proč jsem ve Francii zůstala. *Ale jak mu mám říct, že mám strach, že miminko bude pro náš vztah příliš těžká zkouška? A že pokud to nebude fungovat, čekají nás některá velmi těžká rozhodnutí?*

V bolestivých chvílích, jako byla tahle, mi opravdu chyběla Clotilda. Když jsme spolu bydlely, dohodila mi místo ve Food To Go Go, kde sama pracovala, ale před několika měsíci se začala naplno věnovat kariéře fotomodelky. V současnosti trávila čas většinou na cestách a prací v zámoří. Ona by věděla, co říct, abych se cítila lépe. Pomáhala mi dát můj život v Paříži do pořádku v podstatě od okamžiku, kdy jsme se seznámily. Dokonce i když jsem byla zničená z rozchodu s Gastonem – který byl podivnou shodou okolností také její bratranec –, stála při mně, proplula se mnou mořem vína a poskytla mi morální oporu. Po Sergeovi byla mým nejbližším člověkem v Paříži a já se kvůli nekonečné šňůře jejích cest do zahraničí cítila v Paříži o něco osamělejší. Díkybohu se měla tento týden vrátit z měsíčního pracovního pobytu v New Yorku. Kdybych do té doby nesebrala odvalu a neřekla Sergeovi o dítěti, ona by mi jistě pomohla vymyslet nějaký plán.

Přinutila jsem se odsunout všechny myšlenky na miminko stranou, abych se mohla soustředit na práci. Z otázky, jak to řeknu Sergeovi, se stal budoucí Ellin problém. Ale když se přiblížila šestá a kancelář se vyprázdnila, břicho se mi zase stáhlo napětím. Doufala

jsem, že za to zčásti může hlad, a zkontrolovala jsem si v telefonu dietní doporučení pro těhotné ženy pro případ, že bychom k večeři měli sýr (což nebylo tak neobvyklé, protože *fromage* byl nezbytnou podmínkou každého stolování se Sergem).

Výsledky mého pátrání byly přesně tak děsivé, jak jsem se obávala. Žádné měkké sýry, pokud nebyly pasteurizované (a to byly ve Francii jen málokdy, takže *au revoir*; Chabichou, Sainte-Maure a Valençay); žádné zrající krémovité sýry s plísní na povrchu (sbohem, Brie, Camemberte a kozí sýry); a žádné modrou plísní prorostlé sýry (sbohem, Roqueforte). Snažila jsem se na to pohlížet z té světlé stránky; stále mi zbývalo Comté. A Gouda a Gruyère. Nebylo vše ztraceno.

„Co si dnes dáme k večeři?“ zeptal se Serge se zdviženým obočím, když jsem přišla domů. V ruce držel Neufchâtel, sýr z kravského mléka z Normandie vytvarovaný do tvaru srdce. Viděla jsem, že na kuchyňské lince leží i další druhy sýrů.

„Asi dnes na sýr nemám chuť,“ odpověděla jsem a snažila se, aby to znělo vesele, i když se mi chtělo plakat.

Serge se na mě podíval, jako by mě nepoznával. „*Ella, ça va?*“ zeptal se.

„Ale jistěže jsem v pořádku, jen jsem si říkala, že poslední dobou jíme trochu moc sýrů. Co kdybychom si dali od sýrů pauzu? Takový sýrový detox?“

„To mi přijde jako hodně špatný nápad, Ello.“

„Asi máš pravdu. A nemohli bychom alespoň zůstat u těch obyčejných? Co třeba třicet měsíců staré Comté?“

Moc dobře jsem věděla, že plně vyzrálé Comté má do obyčejnosti daleko, ale příštích devět měsíců mě čekal částečný sýrový půst, tak proč se nevěnovat naplno těm druhům, které smím? Byla jsem si jistá, že *bébé* by proti mé logice nic nenamítalo.

„Dobrý nápad,“ souhlasil Serge, kterému se zřejmě ulevilo. Uklidil ostatní balíčky zpátky do lednice a já přitom myslela na všechna kola Brie a kozího sýru, která si přímo říkala o to, aby byla snědena, a bylo mi líto, že jsem neměla příležitost uspořádat pro ně příjemný večírek na rozloučenou.

Serge připravoval vepřové kotlety s drobnozrnnou čočkou puy a já mezitím u počítače předstírala, že pracuji. Přinesl mi sklenku vína, která mě vyprovokovala k tomu, že jsem si v Googlu vyhledala, jaká je šance, že výsledek testu je falešně pozitivní (velmi chabá), a pak jsem pátrala po nějaké inspiraci pro to, jak nejlépe sdělit příteli, že jsem těhotná. Bylo mi úzko, když jsem si četla články, které navrhovaly: „Co kdybyste budoucímu tatínkovi předložila pozitivní těhotenský test s oblečením na miminko?“ nebo „Daruje mu tričko s nápisem ‚Nejlepší táta na světě!‘.“ Všechno to ale působilo trochu křečovitě, tím spíš, jaký byl Serge realista.

Jenomže udržet těhotenství v tajnosti, když vám neustále někdo nabízí kávu, víno a mazlavé sýry, je dost obtížné. Kromě toho bylo jasné, že mi Serge musí pomoci zorientovat se ve francouzském zdravotním systému.

A jistá část ve mně také zoufale toužila vědět, zda bude, nebo nebude mít z té novinky radost. Skoro jako by šlo o test našeho vztahu, na který jsem ještě